

Susan Mallery

Született játékos

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A mű eredeti címe: Under Her Skin (Harlequin Mira Books)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

● *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-407-237-9
HU ISSN 1789-2732

A HARLEQUIN ® és TM a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és résztvevő-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 601801
- *Nyomtatás időpontja:* 2016/6
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A New York Times sikerszerzője

SUSAN
MALLERY
SZÜLETETT
JÁTÉKOS

A CSODÁLATOS TITAN LÁNYOK

1.

– Csupán kétmillióról van szó. Ez aligha jelenthet gondot.

Lexi Titan mosolyt erőltetett az ajkára.

– Nem is jelent – hazudta szemrebbenés nélkül, miközben azon töprengett, vajon John, a pénzügyi tanácsadója elveszítette-e a józan eszét. Hiszen *kétmillió* dollárról beszélnek, nem kevesebbről! Ennyit kellene huszonegy napon belül összeszednie.

Hát persze... Szépen hazamegy, és átkutatja a kanapét. Valahol az ülőpárnák alatt-között ott kell lennie annak a néhány milliócskának.

– A legvégső esetben apádtól is kérhetsz pénzt – folytatta John, és közben olyan érdeklődéssel tanulmányozta az asztalán heverő dokumentumokat, mintha még soha olyan érdekfeszítőt nem olvasott volna.

Lexi elmosolyodott.

– Kösz az ötletet – felelte, és felállt.

Micsoda? Az apjától kérjen?! Ez eszébe sem jutott. Még ha Jed Titan hajlandó lenne is kimenteni a kutya-szorítóból, akkor sem. Ez ugyanis egy pillanat alatt keresztülhúzta volna a gondosan kiagyalt hároméves tervét.

– Majd jelentkezem.

– Nehogy kifuss az időből, Lexi! – John is felemelkedett, és kezét nyújtott. – Ha három héten belül nincs meg a pénz, mindent elveszítesz.

Nahát! A pénzügyi tanácsadónak sikerült Lexi életének tragédiáját egyetlen mondatban összefoglalnia. Ez ritka képesség, csak ő most nemigen tudja értékelni.

– Majdcsak kitalálok valamit – mondta a lány. – Néhány napon belül jelentkezem.

– Tulajdonképpen ma este is találkozunk – helyesbített a férfi. – A húgod jótékonysági estjén.

Ahol John majd világgá kürtöli az anyagi nehézségei hírét?

– Mondd csak, a pénzügyi tanácsadó ugye olyasmi, mint az ügyvéd? Nektek is hallgatnotok kell mindarról, amit az ügyfélről megtudtatok. Vagy tévedek?

– Nem, nem tévedsz. Nekünk is van becsületkódexünk. Szóval lakat van a számon, ne félj.

Lexi csak reménykedni tudott, hogy John igazat mond.

– Akkor viszlát ma este – búcsúzott tettetett lelkesedéssel, majd fogta a táskáját és elhagyta az elegáns irodát.

Csalódottság és düh tombolt benne, miközben végigsietett a szőnyeggel borított folyosón. Kisétált a legközelebbi kijáraton, átvágott a parkolón, és megkereste a kocsiját. Mikor beült a volán mögé, uralkodnia kellett magán, nehogy a kormánykerékhez csapja a fejét. Többször egymás után... Mert azt képes volt elviselni, ha rosszul alakultak a dolgok, azt azonban, ha ő maga tehetett erről, már sokkal kevésbé. Márpedig az egyetlen ember, akit a kialakult helyzetért felelőssé tehetett, az ő maga volt.

„Ha baromságokat csinálsz, muszáj erősnek lenned.”

Felsóhajtott, amikor eszébe jutott ez a régi családi bölcsesség, majd összeszedte magát, és indított. Harminc perccel később kiért Dallasból, és hamarosan elérte Titanville városka belterületét. Ügyet sem vett a jelzőtáblára, mely harmincöt mérföld per órában maximálta a sebességet, végigszáguldott az egyenes

útszakaszon. Az egész élete egyetlen óriási káosz volt – és ez csak fokozódott, amikor meghallotta maga mögött a rendőrautó szirénáját.

Lehúzódott az út szélére, és leengedte az ablakot.

Megvárta, míg a helyettes seriff odaér mellé, aztán levette a napszemüvegét, és felsóhajtott.

– Ha letartóztatasz, nem tudnál előbb megverni? Akkor ugyanis pert indíthatnék a rendőrség ellen.

– És miért lenne az jó neked? Ennyire unatkozol? – kérdezte a rendőrnő.

– Nem. Ennyire kifogytam a készpénzből.

– Mekkora összegről beszélünk?

– Úgy kétmilliócskáról.

A seriffhelyettes, Dana Birch füttyentett.

– Van egy árengedményes kuponom a kocsiiban a *Linens 'n' Thingstől*, de nem hiszem, hogy az elég lesz. – Rápillantott az órájára. – Akarsz beszélni róla? Tizenöt perc múlva kezdődik az ebédszünetem. A *Bronco Billy's*ben találkozhatunk.

Lexi bólintott.

– Az klassz lenne. De készülj fel rá, hogy siránkozni fogok.

– Megszoktam – hangzott a vidám válasz. – Viszont ne merészelj még egyszer gyorsan hajtani! Tudod, hogy azt nem bírom.

– Igen, tudom. Bocsi.

Tizenöt perccel később Dana leült Lexi asztalához. Korán volt még, mindössze fél tizenkettő, szóval az étteremben nem nyüzsögtek a vendégek. Míg a bárátnőjére várt, Lexi a falon sorakozó Clint Eastwood-poszttereket nézegette. A *Bronco Billy's*ben Clint volt az isten. A filmjeit végtelenítve játszották a látszólag ötletszerűen elhelyezett tévéken, árulták a DVD-it és a képeivel díszített pólókat, és a filmjeiben elhangzott szállóigékről nevezték el jó néhány fogásukat.

Dana azonban ügyet sem vetett az étlapra.

– Mi történt? – kérdezte a barátnőjétől. – Elrontották a fazongyantádat?

Lexi úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a csúfondáros kérdést. Danával rendszerint rengeteget cukkolták egymást amiatt, mennyire eltér a véleményük a női szépségről. Lexi egy luxusszépségszalonnaként azt a nézetet vallotta, hogy minden nőnek ki kell magából hoznia a legtöbbet. Dana ellenben úgy gondolta, hogy az a nőiesség csúcsa, ha a háromperces hajmosás-zuhanyozás közben az ember némi balzsamot ken a hajára. Lexi nem mert volna megesküdni rá, hogy a barátnője tudja, mire való a szempillaspirál.

Danának rövid, barna haja volt, munkaidőben egyenruhát hordott, utána pedig farmert és pólót. Tízéves koruk óta ismerték egymást, de Lexi esküdni mert volna rá, hogy egy kezén meg tudná számolni, hányszor látott azóta szoknyát a barátnőjén.

Dana hátradőlt a széken.

– Bocsánat, látom, hogy tényleg baj van. Mesélj!

– Az, amit az előbb mondtam a kétmillióról, komoly. Ennyit kell felhajtanom három héten belül.

– Zsarolnak, vagy mi?

Lexi elmosolyodott.

– Te aztán tényleg zsaru vagy, le sem tagadhatnád. Nem, nem zsarolnak. Viszont a földkerekség legostobább és legkapzsibb nőszemélyével ülsz egy asztalnál. Amikor eljöttem apám cégétől, és elindítottam a saját vállalkozásomat, csak a nagyszülei örökségemre számíthattam, amiből ugyan el tudtam indítani a *Vénusz Szalont*, de ennyi. Továbblépni, bővíteni már nem tudtam, a lakásomtól eltekintve ugyanis nincs semmim, márpedig ha az embernek nem megfelelő a pénzügyi mérlege, akkor hiába hívják Titannek, a név az égvilágon semmit sem számít. Szóval meg voltam löve, és nem tudtam, hogyan tovább, amikor a pénzügyi tanácsadó másfél éve felhívott, hogy akad egy befektető, aki szívesen ad neked kölcsön kétmilliót az

üzlethelyiségek fejlesztésére. A feltételek egyszerűek voltak. Még csak részesedést sem akart a cégből, mindössze ahhoz ragaszkodott, hogy a kamatokat napra pontosan kifizessem. Ez annyira kedvező lehetőség volt, hogy nem tudtam ellenállni neki. A pénzből megvettem az egész épületkomplexumot, és felújítottam, kibővítettem a szépségszalonomat. Az álmom valóra vált, de akadt egy kis bibi.

– Ha a dolog túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, általában kiderül, hogy van egy kis bibi – vetette közbe Dana.

– A befektető titokban tartotta a kilétét, és kikötötte, hogy bármikor visszakövetelheti a tőkeösszeget. És nekem akkor három héten belül fizetnem kell. – Lexi megvonta a vállát. – A visszaszámlálás ma elkezdődött.

Dana szitkozódott egy sort.

– Nem lehet, hogy apád keveri a kártyákat? Ez annyira Jedre vallana.

– Nem tudom – rázta meg a fejét Lexi. – Már nekem is eszembe jutott, hogy esetleg ő van a háttérben.

Jed Titan valóságos élő legenda volt a texasi üzleti életben, és egyáltalán nem állt volna tőle távol a gondolat, hogy könnyű hitelt ajánljon a lányának, aztán hirtelen visszakövetelje az egészet – lecke gyanánt.

– Mégsem tartom valószínűnek – folytatta a lány. – Apám nem ilyen finomkodó. Ha ki akarna csinálni, azt nyíltan tenné.

– De akkor ki lehet az?

– Fogalmam sincs. És az is biztos, hogy a pénzügyi tanácsadóm soha nem fogja nekem elárulni.

Dana megvetően fújta egyet.

– Mi az? – kérdezte Lexi.

– A pénzügyi tanácsadód... Minek neked pénzügyi tanácsadó? Az emberek többsége tök jól elvan úgy is, hogy csak a sarki bankautomatától kér pénzt, az megszerencsére megtartja magának a tanácsait.

– Minden üzletembernek van pénzügyi tanácsadója
– magyarázta Lexi, de pontosan tudta, hogy Dana nem hisz neki. Mint mindenki más, ő is azt gondolja, hogy Titannek születni jelent valamit. És persze talán jelent is, de nem feltétlenül jót.

– És most mit fogsz csinálni? – tudakolta Dana. – Van ötezer dollár megtakarított pénzem, azt szívesen felajánlom, de kétlem, hogy sokra mennél vele.

– Köszönöm, nagyon aranyos vagy, de igazad van, azzal nem megyek sokra. A sors iróniája, hogy mindenki azt hiszi, a Titan lányokat felveti a pénz, ez azonban egyáltalán nincs így. Jó, mondjuk Skye-nak ott van az anyai öröksége, meg amit Ray hagyott rá, szóval ő tényleg gazdag, de Izzy meg én úgy élünk, mint mindenki más: hónapról hónapra. A családi vagyon fölött száz százalékban apánk rendelkezik, aki azt szeretné, ha bizonyítanánk, mielőtt bármennyit is adna belőle. Ezért is hoztam létre a szépségfarmomat, hogy megmutassam, egyedül is megállok a lábamon. És eszemben sincs most bedobni a törölközőt e miatt az arctalan szemétláda miatt. Meg fogom találni a módját, hogyan szerezzem meg azt a kétmilliót, abban biztos lehetsz. Nem fogok visszariadni semmitől.

Dana megkocogtatta a névtábláját az egyenblúza bal zsebe fölött.

– Vigyázz, kislány! Ugye nem azt akarod mondani, hogy akár a törvénnyel is kész vagy összeütközésbe kerülni a cél érdekében?

– Amennyiben mégis, azt nem kötöm az orrodra.

– Majd adok én neked!

Közben megérkezett a pincérnő a megrendelt hamburgerrel, sült krumplival és cukormentes kólával – a kiegyensúlyozott táplálkozás jegyében.

– Fel tudnám pofozni magam az ostobaságom miatt – mondta Lexi, miután ismét kettesben maradtak a barátnőjével. – Ez a legdühítőbb. Hogy miért nem

gyanakodtam! – Felsóhajtott. – De most már elég legyen a siránkozásból! Ígérem, az ebédidőd hátralevő részében nem fogok panaszkodni. Most mesélj te egy kicsit! Mi van veled?

– A húgod halálra bosszant – morogta Dana. – Ma valami puccos jótékonysági partit ad a házában a szokásos emberbaráti célból, és elvárja tőlem, hogy én is ott legyek. Pedig pontosan tudja, hogy kiver a víz ezektől az összejevetelektől. – Látványosan forgatni kezdte a szemét. – A barátnőm, akinek alapítványa van a szegények megsegítésére... Komolyan mondom, ez olyan, mintha különböző univerzumokban élnénk.

– Legalább te lemondhatod a meghívást – emlékeztette Lexi. – Nekem viszont mindenképpen el kell mennem. De nem panaszkodom. Hátha valaki elveszít egy gyémánt nyakéket, én meg szemfüles leszek és megtalálom.

Dana felhúzta a szemöldökét, mire Lexi pillantása önkéntelenül is a rangjelzésére esett.

– Bocs – dünnyögte. – Vedd úgy, hogy nem hallottál semmit!

– Szerencséd, hogy egyáltalán nem feltételezek rólad ilyesmit. Figyelj, próbálj pozitívan gondolkodni! Ott leszel egy sereg dúsgazdag, unalmas vendég között. Hátha rá tudsz beszélni valakit egy gyorskölcsönre.

– Csak azt nem tudom, hajlandó lennék-e az illetőnek megadni azt, amit a gyorskölcsön kamataként követelne.

– Hát igen, ez tényleg nagy kérdés.

Lexi arca felderült.

– Figyelj, mi lenne, ha mégis velem jönnél? Jó móka lesz, meglátod! Mindenkit kibeszélünk a háta mögött.

– Nem, kösz – rázta a fejét Dana. – Randim van.

– Csak azt ne mondd, hogy Martinnal! – Lexinek uralkodnia kellett magán, hogy ne vágjon grimaszt.

– Miért ne mondanám? Mi bajod veled?